

PHẦN 13

Cô phải bịa ra một người bạn trai hoang đường, cô luôn phải có một hình ảnh trong đầu cô, - George Swenson đã khuyên cô như thế. - Cô phải làm cho nổi bật được cái hình ảnh đó và nghĩ đến cách mà anh ta nói chuyện để cô có thể đưa ra các câu trả lời hợp lý cho những câu hỏi mà người ta sẽ đặt ra cho cô về vấn đề này. Và cô cũng không được quên là cô phải tập đặt cho mình các câu hỏi đó và tự mình trả lời chúng.

Lacey quyết định Rick Parker sẽ là người bạn trai tưởng tượng mà cô đã chia tay rồi. Vì bịa chuyện hủy bỏ hôn ước với anh ta cũng tương đối dễ hơn, ngoài ra điều thuận lợi hơn do anh ta là người thật.

Cô bắt đầu lui tới câu lạc bộ thể dục hằng ngày, lần nào cũng vào lúc xế chiều. Các buổi tập này hết sức bổ ích cho cô vì chúng bắt cô phải chú tâm đến một việc gì đó hiện hữu. Bây giờ cô đã có thể an sinh xã hội rồi, nên cô rất nóng lòng đi tìm một việc làm, nhưng Swenson có báo cho cô biết là chương trình bảo vệ nhân chứng sẽ không bao giờ cung cấp cho cô những giấy chứng nhận giả mạo.

- Làm sao một người nào đó sẽ giao cho tôi một công việc làm khi tôi không có giấy chứng nhận nào hết? - Cô hỏi ông ta.

- Bằng cách đề nghị làm không lương trong vòng hai tuần lễ để chờ coi người ta có thuê nhận cô không?

Cô phản đối.

- Nếu là tôi, tôi sẽ không bao giờ thuê nhận người theo cách đó đâu.

Nhưng hiển nhiên là cô không còn cách lựa chọn nào khác. Ngoài cái câu lạc bộ thể dục này, cô không quen biết một ai hết. Vì đã sống cô độc một thời gian dài nên ngày tháng đối với cô dài lê thê. Cô cảm nhận sự mất tinh thần mỗi ngày một lớn hơn, bao phủ người cô giống như một cái mền vậy. Ngay bây giờ cô cũng rất sợ các buổi nói chuyện hằng tuần trên điện thoại với mẹ cô, vì chúng lúc nào cũng kết thúc bằng mỗi một cách là mẹ cô thì khóc sụt sùi còn cô thì muốn hét to vì ức chế.

Sau khi đã ghi tên vào câu lạc bộ thể dục, cô gắng hết sức để làm thân với Ruth Wilcox. Vì cô muốn thử kể câu chuyện của cô với người này: Việc mẹ cô tái giá và định cư tại London, việc ra đi sau khi vị bác sĩ chủ cô đã nghỉ hưu, việc chia tay với người hôn phu của mình.

- Không ai chịu nổi tình anh ấy và đôi khi anh ta tỏ ra khả ố nữa chứ, - cô cắt nghĩa cho Ruth trong khi nghĩ đến Rick.

- Tôi biết loại người như thế, - Ruth bảo đảm với cô. - Nhưng tôi sẽ nói cho cô một bí mật này: Tom Lynch đã hỏi tôi về cô đấy. Tôi nghĩ là anh ta thích cô rồi.

Lacey làm ra vẻ như không quan tâm đến Tom Lynch, trong khi đang nghĩ trong đầu làm cách nào gặp được anh ta một cách ngẫu nhiên. Cô định giờ chạy của mình như thế nào đó để kết thúc khi anh ta bắt đầu chạy. Cô ghi tên vào một lớp aerobic mà phòng tập có thể nhìn ra đường chạy và chọn một vị trí thích hợp để có thể nhìn thấy anh ta đang chạy. Đôi lúc trước khi bắt đầu, anh dừng chân tại quán nước để uống một ly sinh tố hay một tách cà phê. Cô sắp xếp làm sao đến đó một ít phút trước khi anh ấy kết thúc vòng chạy, lúc nào cũng ngồi tại một bàn dành cho hai người.

Đến tuần thứ hai thì kế hoạch của cô xảy ra đúng như ý muốn. Khi anh ta bước vào trong quán, cô đang ngồi một mình trong khi mấy bàn khác đều có người. Trong lúc anh ta tìm một chỗ ngồi thì mắt họ giao nhau. Một cách thờ ơ, cô chỉ vào cái ghế trống cạnh cô.

Lynch hơi do dự nhưng rồi cũng bước đến.

Cô đã đọc thật tỉ mỉ cuốn nhật lý của Heather và ghi ra tất cả những gì có liên quan đến Tom Lynch. Anh ta xuất hiện khoảng một năm rưỡi trước đó. Heather đã gặp anh ta sau một vở kịch mà cô có đóng một vai.

Một con người dễ mến đã đi cùng chúng tôi ăn món hamburger tại Barrymore. Tom Lynch, cao lớn, thật quyến rũ, độ ba mươi tuổi. Anh ta điều khiển một chương trình trên đài phát thanh tại Saint-Louis nhưng có nói là anh ta sẽ đi đến Minneapolis. Anh ta là bà con của Kate, vì thế tối hôm nay anh ta đến xem Kate diễn kịch. Anh ta nói việc khó nhất khi ta phải sống xa New York là không thể đi xem kịch được. Tôi đã nói chuyện thật lâu với anh ta. Anh ta nói là sẽ ở lại đây thêm vài ngày nữa. Tôi hy vọng là anh ta sẽ mời tôi đi chơi tối nhưng tôi không có được cái diễm phúc đó.

Vài tháng sau Heather viết thêm:

Tom Lynch có đến đây trong dịp cuối tuần. Có vài người trong chúng tôi đi trượt tuyết tại Hunter. Anh ta thật tuyệt vời. Rất dễ thương. Đúng là tuýp người mà baba muốn thấy tôi đi cùng. Nhưng anh ta hình như không chú ý đến tôi cũng như đến bất cứ cô nào trong bọn cả và dù gì đi nữa bây giờ có ích chi đâu...

Ba tuần sau đó Heather chết trong tai nạn xe - nếu như đây đúng là một tai nạn. Khi chép lại các đoạn liên quan đến Tom Lynch, Lacey tự hỏi không biết Isabelle hay cảnh sát có hỏi anh ta về Heather không. Và Heather muốn nói cái gì khi viết "...và dù gì đi nữa bây giờ có ích chi đâu...?"

Có phải cô muốn nói là trong đời của Tom Lynch đã có một người nào khác rồi chẳng?

Hay ngay chính Heather cũng không được tự do?

Tất cả những ý nghĩ đó dồn dập trong đầu cô, trong khi Tom Lynch ngồi đối diện cô.

- Cô có đúng là Alice Carroll không? - Anh ta hỏi bằng một giọng khẳng định hơn là nghi vấn.

- Đúng vậy, còn anh là Tom Lynch.

- Hình như thế. Tôi hình như được biết là cô mới vừa định cư tại Minneapolis.

- Đúng vậy, - cô đáp lại và hy vọng là nụ cười của mình có vẻ tự nhiên.

Cô bối rối khi nghĩ là anh ta sẽ bắt đầu hỏi về cô đây. Đây thật sự mới là thử thách lần đầu tiên của mình. Cô cầm cái muỗng lên và khuấy tách cà phê của mình, nhưng rồi nhận thấy là không một ai lại đi khuấy một tách cà phê không đường bao giờ.

Swenson đã tập cho cô trả lời các câu hỏi bằng những câu hỏi khác.

- Thế anh có phải là người dân của thành phố Minneapolis này không, anh Tom?

- Không, tôi sinh ra tại Fargo, thuộc bang bắc Dakota, cách đây không xa mấy. Cô có xem phim Fargo chưa?

- Tôi rất thích phim đó.

- Và dù cho có xem phim đó rồi, cô vẫn đến sống tại đây à? Cuốn phim đó đúng lý phải bị cấm trong khu vực này mới phải. Người ta cho chúng tôi đúng là những kẻ quê mùa.

Lời giải thích mà anh nói với Lacey có vẻ miễn cưỡng quá đi

- Hai mẹ con chúng tôi có đến thành phố đó để thăm vài người bạn lúc tôi mười sáu tuổi và tôi rất thích nó.

- Tôi hy vọng là thời tiết ở đó không tệ hại như ở đây.

- Không, lúc đó vào tháng Bảy mà.

- Vào lúc mùa của muỗi đen sao?

Cô biết là anh ra chọc cô. Nhưng một khi mà bạn đang nói dối, bạn sẽ có những ý nghĩ hoàn toàn khác. Anh hỏi hiện giờ cô đang làm ở đâu.

- Tôi chỉ mới sắp xếp chỗ ở xong. (Ít ra điều này là thật). Bây giờ tôi bắt đầu tìm một công việc làm đây.

- Loại công việc gì?

- Ô tôi phụ trách kế toán trong một phòng khám bệnh tư. - cô trả lời. - Nhưng tôi muốn kiếm một công việc hoàn toàn khác.

- Tôi hiểu. Anh tôi là bác sĩ và các mẫu bảo hiểm của ông ấy phải cần đến ba cô thư ký. Thế ông bác sĩ của cô thuộc chuyên khoa nào vậy?

- Khoa Nhi. "Cám ơn Chúa, cô tự nhủ, sau bao nhiêu năm trời nghe mẹ tôi nói chuyện, tôi có thể ít nhiều biết rõ những gì mình đang nói. Nhưng cái gì bắt mình phải đề cập đến kế toán như vậy không biết nữa? Mình không tài nào phân biệt được một mẫu bảo hiểm với một mẫu khác".

Nóng lòng thay đổi đề tài, cô liền nói tiếp:

- Hôm nay tôi có nghe anh trên đài. Tôi rất thích tiết mục phỏng vấn người đạo diễn đã đưa lên sân khấu vở kịch Chicago hồi tuần trước. Tôi đã xem vở kịch này tại New York trước khi đến đây và rất thích nó.

- Người em bà con của tôi, Kate, thuộc nhóm diễn viên hiện giờ đang trình diễn vở kịch Quân Vương và Thiếp trong thành phố này.

Lacey cảm thấy ánh mắt anh ta biểu lộ vẻ lưỡng lự. Anh đang do dự không biết có nên mời mình. "Cầu trời cho anh ta làm chuyện ấy, cô thầm cầu mong. Người bà con anh ta đã làm việc chung với Heather; chính người đó đã giới thiệu cô ta cho Tom Lynch".

- Tối mai là buổi diễn đầu tiên, - anh nói. - Tôi có hai vé. Cô có muốn đi xem cùng tôi không?

Một cơ hội tuyệt vời chẳng?

Suốt ba tháng sau cái chết của Isabelle, Jimmy Landi không còn thiết đến bất cứ việc gì khác. Giống như thể não phần kiểm soát các cảm xúc của ông bị tê liệt vậy. Tất cả sinh lực, ý nghĩ chỉ còn chú tâm vào kế hoạch cho cái khách sạn-sòng bạc mà ông đang hoàn tất tại Atlantic-City mà thôi. Nằm giữa lâu đài Trump và Harrah s Marina, nó được thiết kế để vượt xa mấy cái kia với một kiến trúc bóng loáng tuyệt đẹp cùng các tháp và mái nhà vàng chói.

Ngày hôm nay, từ nơi hàng lang ra vào, ông đang kiểm tra lại các hoạt động cho việc khai trương sẽ diễn ra trong một tuần lễ tới đây. Ông nghĩ "Mình đã thành công rồi! Mình đã thật sự thành công rồi". Người ta đang trải thảm, treo các bức tranh, màn và vô số thùng rượu được chất đống sau quầy rượu.

Ông cần thiết phải vượt trên các đối thủ khác nơi đại lộ của mình, phải áp chế họ, phải phô trương sự thành công của mình. Tên nhóc từ dĩ vãng đã lớn lên trong khu West Side của Manhattan, đã phải rời bỏ mái trường lúc mười ba tuổi để đi rửa chén tại câu lạc bộ Stork, đã trèo lên đến đỉnh rồi và nó sẽ cho cái thế giới nhỏ bé này thấy khả năng nó làm được những gì.

Jimmy nhớ lại cái thời xa xưa đó, khi cánh cửa của nhà bếp bật mở để cho ông đưa mắt liếc nhìn tất cả những tên tuổi nổi tiếng đang ngồi kín phòng ăn của câu lạc bộ. Vào thời đó, họ đua nhau phô trương sự sang trọng, các minh tinh màn bạc và những người khác nữa. Vì không có một ai muốn xuất hiện trước công chúng trong bộ quần áo xấu xí.

Các nhà xã luận đều có mặt mỗi tối tại bàn riêng của họ như Walter Winchell, Jimmy Van Horne, Dorothy Kilgallen. À Kilgallen! Chúa ơi, gần như một đám triệu thần đang quần quít quanh bà ta. Mục xã luận của bà trên tờ Journal American đang làm mưa làm gió, ai mà không muốn được bà nói đến chứ?

Mình đã chiêm ngưỡng họ, Jimmy nhớ lại trong lúc quan sát các thợ làm việc quanh ông. Và mình cũng đã học được trong nhà bếp tất cả những gì cần phải biết về cái nghề này. Nếu như ông bếp trưởng vắng mặt, mình dư sức thế chỗ ông ra. Ông đã leo lên từng bậc thang một: Phụ hầu bàn, sau đó là hầu bàn rồi đến chức maitre nhà hàng. Ở cái độ tuổi ba mươi, ông đã có đủ khả năng để điều khiển cái nhà hàng riêng của mình.

Ông đã học cách cư xử với những người tiếng tăm, làm cách nào phỉnh nịnh họ mà không mất đi phẩm giá của mình, làm sao đón tiếp họ một cách ân cần mà không quên cái mỉm cười khen thưởng cho mỗi người trong họ. Ông cũng hiểu cách phải đối xử với nhân viên, luôn nghiêm khắc nhưng rất công bằng. Kẻ nào định lừa bịp ông chưa bao giờ có cơ hội lần thứ hai. Chưa bao giờ!

Ông hài lòng nhìn người trưởng toán rầy la người thợ đặt thảm khi người này bỏ một dụng cụ trên cái bàn bằng gỗ quý xứ Guyanne dành cho việc ghi nhận đặt tiệc.

Xuyên qua các cửa kính rộng lớn, ông nhìn người ta sắp xếp các bàn đánh bạc trong căn phòng đồ sộ dành cho sòng bạc. Ông bước vào. Bên phải là các máy đánh bạc bằng tiền xu bóng loáng nằm thẳng hàng, như thể đang nôn nóng được hoạt động. Cũng sắp rồi nhé! Chỉ một tuần nữa và người ra sẽ xếp hàng trước mặt chúng. Nếu như ông trời muốn như thế!

Một bàn tay đặt trên vai ông.

- Không tồi, phải không Jimmy? - Anh hoàn thành công việc chu đáo lắm Steve. Chúng ta sẵn sàng để khai trương vào ngày đã định.

Steve Abbott phì cười.

- Công việc chu đáo à? Phải nói là công việc tuyệt vời mới đúng chứ. Nhưng chính ông là người đưa ra ý tưởng này. Tôi chỉ là kẻ thực hiện mà thôi, tên khó chịu lúc nào cũng để ý đến mọi thứ. Nhưng tôi cũng muốn theo thời lắm chứ. Không hay chút nào hết khi vào đêm khai trương các người thợ còn đang bận vẽ nguệch ngoạc trên tường. Mọi việc sẽ hoàn tất. - Anh ta xoay người lại ông Landi. - Cynthia và tôi sẽ trở về New York. Ông định làm gì đây?

- Không, tôi sẽ nán lại đây thêm một thời gian nữa. Nhưng khi anh về đó, có thể nào anh gọi điện cho tôi được không?

- Được mà.

- Anh biết người thợ chỉnh sửa các bức tranh tường không?

- Gus Sebastiani à?

- Chính hắn. Đúng là một nghệ sĩ. Anh hãy liên lạc với hắn càng sớm càng tốt và yêu cầu hắn bôi hết các hình ảnh của Heather trên các bích họa đi.

- Jimmy à, ông có chắc là muốn điều đó không? - Steve Abbot quan sát gương mặt của người hún vốn với mình. - Sau này ông sẽ hối tiếc đấy, ông biết không!

- Tôi không hối tiếc gì hết! Đã đến lúc phải làm việc đó rồi. - Bất ngờ ông xoay mặt đi. - Tốt hơn, anh nên làm chuyện đó đi.

Landi chờ vài phút, sau đó đi về cầu thang máy và nhấn nút vào tầng cuối cùng.

Trước khi ra về, ông muốn kiểm tra lại quầy bar piano một lần chút.

Đây là phòng có nhiều góc cạnh, thật ấm cúng, với nhiều cửa sổ tròn nhìn ra biển. Các tường được sơn màu xanh dương đậm, được trang trí bằng các khung nhạc màu bạc rải rác trong vài cụm mây. Đích thân ông Jimmy chọn các bản nhạc thích hợp, những bản nhạc quen thuộc mà Heather vẫn yêu thích.

Ông nhớ cô muốn đặt cho nơi đây cái tên Heather Place. Con bé nó muốn đùa ấy thôi. Với nụ cười mỉm, ông sửa lại. Nó chỉ thích có phân nửa mà thôi.

Ông thầm nghĩ rằng chỗ này có thể là Heather Place lắm chứ, khi nhìn cách trang trí của nơi đây. Tên nó vẫn được khắc tại cửa ra vào, nhạc của nó được sơn trên tường rồi. Nó sẽ hiện hữu theo đúng ý muốn của nó, nhưng phải ngoài cái nhà hàng tại vì tại đó lúc nào ông cũng phải nhìn thấy mặt nó.

Ông phải loại bỏ quá khứ mới được.

Với vẻ căng thẳng, ông bước đến cửa sổ. Tít xa ở chân trời, vàng trắng khuyết lấp lánh trên mặt nước.

Heather.

Isabelle.

Ông thật sự mất hai người này rồi. Vì một lý do bí ẩn, ông thường nghĩ đến Isabelle hơn. Trước khi chết, bà đã bắt cô gái địa ốc trẻ kia hứa phải trao lại cho ông cuốn nhật ký của Heather. Cô ta tên gì nhỉ? Tracey, không. Lacey. Lacey Farrell. Đương nhiên là ông sẽ rất vui thích khi đọc cuốn nhật ký của cô con gái mình, nhưng trong đó có gì quan trọng đến thế chứ? Vì mới vừa cầm nó trong tay, bọn cớm lại đòi ngay để so với bản chính.

Ông không thể nào làm khác hơn là giao nó cho cảnh sát, nhưng thật miễn cưỡng. Ông đã đọc qua khi Lacey trao nó lại cho ông. Nhưng đến giờ ông vẫn còn đang phân vân. Thế ông phải tìm thấy điều gì trong đó? Ông đã phải nghĩ nát óc cho một việc không đâu. Heather đã ghi trong đó tất cả những chuyện lật vạt mà một cô gái trẻ thường làm, các cuộc hẹn hò, các buổi tập dợt, các buổi tiếp tân. Đương nhiên là cô có viết trong đó những gì làm cho cô phải lo âu về ông.

Baba.

Lần duy nhất mà nó gọi mình bằng ba, là ngày mà nó tưởng mình giận nó.

Isabelle cho rằng có một âm mưu trong câu chuyện đó và do một sự trớ trêu của định mệnh, nạn nhân của sự tình cờ, chính bà đã chết dưới làn đạn của một tên côn đồ, giả danh người đến mua căn hộ để sau đó trở lại hành động ác độc.

Một thảm kịch xưa như trái đất này mà Isabelle phải gánh chịu hậu quả. Bà đã hiện diện tại một địa điểm không thích hợp vào một lúc không đáng có mặt.

Và nếu như không phải thế thì sao? Jimmy Landi tự hỏi, không tài nào loại bỏ một chút nghi vấn còn lại đang ám ảnh ông. Có một hy vọng nào, dù cho nhỏ nhặt đến đâu đi nữa, cho thấy là bà ta có lý không, rằng cái chết của Heather không phải do tai nạn? Ba ngày trước khi Isabelle chết, một nữ phóng viên của tờ Post đã viết là người mẹ của Heather, bà Isabelle Waring, một cựu nữ hoàng sắc đẹp "đã nghi ngờ một cách chính đáng là cái chết của người diễn viên trẻ không phải do tai nạn".

Được cảnh sát hỏi cung, người nữ phóng viên đó nhìn nhận là tình cờ gặp bà và nghe bà nói về các luận thuyết của bà liên quan đến cái chết của cô con gái mình.

Còn về ý kiến cho rằng người ngày có một chứng cứ nào đó như quả quyết, đó chỉ là sự bịa đặt hoàn toàn của người phóng viên ấy mà thôi.

Cái chết của Isabelle có liên quan gì đến bài báo đó không? Có thể người nào đó đã hoảng sợ không?

Đó là những câu hỏi mà Jimmy luôn không bao giờ nghĩ đến. Nếu như một người nào đó ám sát Isabelle để cho bà ta không mở miệng được, thì cũng chính người đó đã cố tình gây ra cái tai nạn làm cho Heather phải chết cháy trong chiếc xe hơi ở dưới đây một vực sâu.

Tuần vừa rồi, cảnh sát đã giải tỏa căn hộ và ông đã yêu cầu văn phòng địa ốc rao bán nó. Ông phải kết thúc chuyện này thôi. Nhưng trước hết ông muốn đích thân đến chỗ đó. Ngoài ra ông còn thuê một thám tử tư để bảo đảm rằng cảnh sát không bỏ sót một chứng cứ nào hết. Ông phải nói chuyện với Lacey Farrell.

Các tiếng đập liên hồi rớt cuộc cũng chiếm lấy tâm trí ông. Ông nhìn quanh mình. Đã đến lúc phải đi rồi. Bằng một bước chân nặng nề, ông bước ra ngoài hành lang. Ông đóng các cánh cửa bằng gỗ đào hoa tâm phía sau lưng mình, đứng trước đó để ngắm nhìn chúng. Một người họa sĩ đã vẽ các chữ bằng vàng được đặt cho nơi này. Một hay hai ngày tới chúng sẽ gắn vào.

"Heather Placa" Người ta sẽ thấy như thế để tưởng nhớ đến đứa con gái thân yêu của Baba, ông nghĩ ngợi. Nếu như bố tìm được kẻ nào đó cố tình hãm hại con, đứa con gái thân yêu của bố, tự tay bố sẽ giết chết nó chứ không một ai khác hết. Bố hứa với con như thế.